

Долетѣла една муха при човѣка и му казала :

— Ти си господарь на всички звѣрове, ти всичко можешъ да направишъ. Направи ми опашка.

— А защо ти е опашка ? — запиталъ човѣкътъ.

— Защо ми е опашка ? Защото е на всички животни, затова е и на мене : за красотата.

— Азъ не познавамъ животни, на които опашката е за красота. А ти и безъ опашка живѣешъ хубаво.

Разсърдила се мухата и почнала да досажда на човѣка. Ту на блюдото въ сладко кацвала, ту на носа му прелетявала, ту на едното му ухо жужукала, ту на другото. Омръзнала му. Човѣкътъ казалъ :

— Хайде, добре ! Лети ти, мухо, въ гората, на рѣката, въ полето. Ако намѣришъ тамъ животно, птица или гадинче, на което опашката да е прикачена само за красотата, можешъ да я вземешъ. Азъ ти разрешавамъ.

Зарадвала се мухата и изхвъркнала презъ прозореца.

Летѣла изъ градината и гледала — по единъ листъ пълзи охлювъ. Долетѣла мухата при охлюва и викнала :

— Дай ми твоята опашка, охлю. На тебе тя ти е за красота.

— Какво, какво ? — казалъ охлювътъ.

— Азъ и опашка нѣмамъ: ето, това е моето тѣло. Азъ го събирамъ и разпушамъ и само така пълзя. Азъ съмъ влѣчуго.

Мухата полетѣла напредъ.

Долетѣла до рѣкичката, а въ рѣкичката риба и ракъ.

Мухата извикала :

— Дай ми, рибке, твоята опашка. На тебе тя е за красота.

— Съвсемъ не е за красота, — отговорила рибата. — Опашката ми е за кормило. Виждашъ ли : ако трѣбва да се обърне на дѣсно, азъ обръщамъ опашката въ лѣво; ако трѣбва на лѣво, азъ поставямъ опашката на дѣсно. Не мога да ти дамъ моята опашка.

Мухата се обърнала къмъ рака :

— Дай ми твоята опашка, рачо ?

— Не мога да ти я дамъ, — отговорилъ ракътъ. — Краката ми сж слаби, тънки, съ тѣхъ не мога да греба водата. А опашката ми